

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, v o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 11. 9. 2013, č. j. KUOK 79715/2013, sp. zn. KÚOK/65281/2013/ODSH-SD/310,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 11. 9. 2013, č. j. KUOK 79715/2013, sp. zn. KÚOK/65281/2013/ODSH-SD/310 bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu

města Prostějova, odboru občanských záležitostí (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 4. 2013, č. j. PVMU 59057/2013 16a, sp. zn. OOOZ 2467/2012 Kas, protože bylo podáno opožděně.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1, písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“), podle ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), kterého se dopustil tím, že dne 8. 8. 2012 v 07:50 hod. na rychlostní komunikaci I/46 v km 10,5, ve směru jízdy Prostějov – Vyškov, byla hlídkou Policie ČR, dopravního inspektorátu Prostějov kontrolována při nouzovém stání nákladní souprava složená z tahače návěsů DAF, s převozními RZ, se zapojeným návěsem, RZ Během kontroly bylo zjištěno, že žalobce uvedenou nákladní soupravu řídil, ačkoli v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tahač návěsů DAF, s převozními RZ, nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť tahač návěsů DAF vykazoval prasklé čelní sklo ve stírací ploše o velikosti větší než 20 mm, měl chybějící šroub na pravém zadním kole, ulomené poziční světlo. Žalobce také porušil ust. § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť při řízení neměl u sebe osvědčení o registraci vozidla – tahače DAF a návěsu Během kontroly bylo dále zjištěno, že na návěsu, kterému byla přidělena tabulka RZ, byla umístěna tabulka RZ, a v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu byl propadlý termín provedení technické kontroly a měření emisí (do 2. 8. 2012), na návěsu byly sjeté pneu na pravé straně, nevyhovující a poškozená rezervní pneumatika a prasklá zadní koncová lampa. Žalobce také neměl při řízení u sebe a takto na požádání příslušníka PČR nepředložil ke kontrole zelenou kartu od návěsu, a to ve smyslu ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Bylo také zjištěno, že při řízení uvedené nákladní soupravy žalobce nevede řádným způsobem záznamy o režimu práce, neboť podle ust. § 15 odst. 7 písm. a) bod i) nařízení Rady EHS 3821/85 nepředložil ke kontrole záznamový list ze dne 7. 8. 2012. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 9.000 Kč a podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále byla žalobci podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 19. 9. 2013 žalobce namítá nesouhlas se závěry žalovaného, které považuje za účelové, vedené snahou potvrdit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez ohledu na respektování základních zásad správního

řízení. Žalobce namítá, že na základě výpovědi obou pracovníků správního orgánu prvního stupně nelze postavit najisto, zda došlo k odeslání kompletního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak je žalovaným tvrzeno. Žalobce nečiní sporným, že zásilka obsahující část rozhodnutí mu byla doručena dne 27. 5. 2013 a že zásilku otevřel v kanceláři svého zaměstnavatele v jeho přítomnosti, žalobce však namítá, že po otevření obálky zjistil, že na rozhodnutí bylo uvedeno datum z dubna a že rozhodnutí bylo neúplné, zásilka obsahovala pouze 2 listy (str. 1-4). Žalobce dále namítá, že na obálce nebylo uvedeno, o jaký druh písemnosti se jedná a že rozhodnutí s ohledem na chybné údaje v datech vůbec nebylo možné považovat za rozhodnutí z důvodu zmatečnosti. Žalobce namítá, že skutečnost, že ihned z kanceláře telefonoval správnímu orgánu, svědčí o tom, že měl v úmyslu danou situaci řešit, avšak s ohledem na pracovní zaneprázdnění na obálku zapomněl a teprve po obdržení výzvy k odevzdání řidičského průkazu obratem podal odvolání. Žalobce je přesvědčen, že kompletace a odesílání rozhodnutí, stejně jako jeho obsah a náležitosti spadají výhradně pod odpovědnost správního orgánu. Torzo rozhodnutí s chybným datem vydání, neuvedením obsahu zásilky na obálce a mechanickým nespojením jednotlivých listů v žalobci vyvolalo důvodné pochybnosti o správnosti jeho obsahu či dokonce pochybnosti o tom, zda mu chtěl správní orgán tyto písemnosti doručit. Žalobce má za to, že jelikož mu kompletní a bezchybné rozhodnutí do okamžiku podání žaloby nebylo doručeno, odvolací lhůta dosud nezačala běžet. Podle názoru žalobce není pochyb o tom, že důsledkem absence poslední stránky rozhodnutí, jež pravděpodobně obsahovala poučení o opravném prostředku, byl nedostatek poučení ve smyslu ust. § 83 odst. 2 správního řádu. Jakékoli rozšiřování podmínek pro aplikaci uvedeného ustanovení žalobce považuje za nepřipustný výklad práva. Stejně tak podle názoru žalobce není možné, aby se žalovaný odvolával na zásadu *volenti non fit iniuria*, neboť pro použití této zásady by musel být žalobce seznámen s rozhodnutím v celém rozsahu.

S ohledem na shora uvedené se žalobce domnívá, že byl nesprávným postupem žalovaného zkrácen na svých právech účastníka řízení, a proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 10. 2013 uvádí, že není pochyb o tom, že žalobce z obsahu listiny věděl, byť v neúplném rozsahu, jaké konkrétní povinnosti jsou jemu ukládány a s ohledem na tu skutečnost, že byl již řádně správním orgánem prvního stupně k ústnímu jednání ve věci předvolán, mohl předvídat průběh řízení a způsob ukončení řízení. Žalovaný uvádí, že v rámci objektivního posouzení věci a včasnosti odvolání předvolal k ústnímu jednání žalobce a svědky, které vyslechl a jejich výpovědi zaznamenal do protokolu. Námitku týkající se doručení neúplného rozhodnutí žalovaný neshledal důvodnou, jelikož v případě doručení neúplného rozhodnutí žalobce mohl správní orgán obratem kontaktovat, což se sice dle jeho tvrzení pokusil učinit, ale pouze jednou a v daném okamžiku neúspěšně. Po přezkoumání provedených důkazů a svědeckých výpovědí žalovaný neshledal objektivní důvody, které by vyvolávaly pochybnosti o tom, že pracovníky správního orgánu prvního stupně bylo žalobci vypraveno kompletní rozhodnutí včetně poučení o opravném

prostředku a vydal rozhodnutí. Na základě těchto skutečností žalovaný odvolání žalobce zamítl jako opožděné.

Z uvedených důvodů je žalovaný toho názoru, že žaloba je nedůvodná, a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce nad rámec žaloby namítá, že žalobci bylo v rámci prvostupňového řízení doručeno předvolání na jednání, v němž byl termín ústního jednání stanoven alternativně na den 7. 5. 2013 nebo na den 13. 5. 2013 bez dalšího. Správní orgán tak podle názoru žalobce postupoval v rozporu s ust. § 59 správního řádu, kdy uvedením alternativních termínů ústního jednání způsobil zmatečnost celého předvolání. Tato vágnost předvolání však nebyla během celého řízení zhojena, když s námitkami žalobce se nevypořádal ani žalovaný v rámci odvolacího řízení. Žalobce má za to, že toto formální pochybení nelze jakkoli přičítat k tíži žalobce, jenž byl postupem správního orgánu značně zkrácen na svých právech. K otázce doručení prvostupňového rozhodnutí žalobce namítá, že žalovaný nad rámec důkazů provedených v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že toto bylo žalobci doručeno v plném znění, ač však tato skutečnost nebyla správním orgánem postavena najisto. Žalobce namítá, že jak je z jeho tvrzení a z listin jím přiložených dáno, samostatné listy bez mechanického spojení doručené žalobci nesplňovaly zákonné znaky podle ust. § 68 a § 69 správního řádu. Za daných okolností tak podle názoru žalobce nelze vycházet ze zásady presumpce správního rozhodnutí. Závěrem žalobce upozorňuje na skutečnost, že ač byl správní orgán opakovaně obeznámen o nesrovnalosti v dataci neúplného „rozhodnutí“, do dne podání repliky nedošlo k nápravě podle ust. § 70 správního řádu.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Územního odboru Prostějov, Dopravního inspektorátu, ze dne 8. 8. 2012, sepsané na místě jeho zjištění, úřední záznam o podání vysvětlení žalobce, technický průkaz č. UB 184131, technický průkaz č. UE 506028, fotodokumentace.

Dne 21. 9. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 9. 10. 2012. Z tohoto jednání se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů. Další termín ústního jednání byl nařízen na den 8. 11. 2012, přičemž i z tohoto jednání se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů. Další termín byl stanoven na den 6. 12. 2012, přičemž toto jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce. Dne 6. 12. 2012 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. PVMU 151830/2012 16a, proti němuž podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného č. j. KUOK 14844/2013 bylo toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a vráceno k novému pojednání.

Na den 3. 4. 2013 bylo nařízeno ústní jednání, přičemž žalobce se z tohoto jednání omluvil ze zdravotních důvodů. Správní orgán prvního stupně nařídil nový termín ústního jednání, a to ke dni 7. 5. 2013 nebo ke dni 13. 5. 2013. Dne 3. 5. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena písemná omluva žalobce včetně rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, kterou se žalobce omluvil z jednání nařízeného na den 7. 5. 2013. Dne 13. 5. 2013 správní orgán prvního stupně ověřil na OSSZ Olomouc, že dne 10. 5. 2013 byla žalobci ukončena dočasná pracovní neschopnost. Dne 13. 5. 2013 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí č. PVMU 59057/2013 16a. Dne 16. 7. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání žalobce, které bylo následně doplněno.

Dne 5. 9. 2013 se u žalovaného správního orgánu konalo ústní jednání, v jehož průběhu došlo k výsledku svědka J. P. a rovněž k výsledku svědků – pracovníků správního orgánu prvního stupně Bc. J. K. a M. S.

Dne 11. 9. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 79715/2013, sp. zn. KÚOK/65281/2013/ODSH-SD/310, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud úvodem považuje za důležité zdůraznit, že v daném případě bylo odvolání žalobce žalovaným zamítnuto pro opožděnost dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, a proto žalovaný v odvolacím řízení zkoumal pouze skutečnosti procesního charakteru rozhodné pro posouzení opožděnosti či včasnosti odvolání. Také soud je tak v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. V případě úspěchu, tj. zrušení rozhodnutí o opožděnosti odvolání, by žalobce dosáhl věcného přezkoumání svého odvolání včetně přezkoumání námitek týkajících se vad řízení předcházejícího vydání rozhodnutí. Jestliže však správní orgán při posouzení opožděnosti odvolání nepochybil, žalobce tak definitivně

ztrácí možnost soudního přezkumu ve věci včetně těchto procesních námitek. Pokud tedy žalobce v žalobě, resp. v replice k vyjádření žalovaného uplatňuje námitky směřující proti postupu správního orgánu před vydáním rozhodnutí (žalobce namítá nezákonnost předvolání žalobce k ústnímu jednání), soud konstatuje, že tyto námitky žalobce nemůže účinně uplatnit, neboť se nemůže dovolávat a tvrdit zkrácení svých práv ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. skutečnostmi, o nichž žalovaný vůbec nerozhodoval. S těmito námitkami se proto soud nevypořádal a omezil se jen na posouzení opožděnosti podaného odvolání.

Co se týče otázky opožděnosti odvolání, soud konstatuje, že v projednávané věci není mezi žalobcem a žalovaným sporu o okamžiku doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy o počátku běhu lhůty pro odvolání (rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 5. 2013), nýbrž o obsahu doručované zásilky, resp. o tom, zda byly v daném případě splněny podmínky pro aplikaci ust. § 83 odst. 2 správního řádu (v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí) či nikoliv. Zatímco žalobce tvrdí, že součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které mu bylo doručeno, nebyl poslední list obsahující mimo jiné poučení o možnosti podat opravný prostředek, žalovaný tomuto jeho tvrzení neuvěřil a neshledal důvody pro prodloužení odvolací lhůty na 90 dnů ve smyslu ust. § 83 odst. 2 správního řádu.

Soud na základě studia správního spisu stejně jako žalovaný neshledal žádné objektivní důvody, které by vyvolávaly pochybnost o tom, že správním orgánem prvního stupně bylo žalobci vypraveno kompletní rozhodnutí.

Soud připouští, že za kompletnost rozhodnutí byl jako odesílatel písemnosti odpovědný správní orgán, pokud však žalobce jeho postup jakkoli zpochybňoval, bylo na něm, aby své tvrzení relevantním způsobem prokázal. Soud má za to, že žalobce v daném případě své důkazní břemeno neunesl. Kromě své vlastní a svědecké výpovědi v průběhu řízení nepředložil žádný důkaz, kterým by možné s jistotou prokázat skutečný obsah předmětné zásilky. Co se týče svědecké výpovědi J. P., soud konstatuje, že ačkoli tento svědek potvrdil verzi žalobce o nekompletnosti zásilky obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, na tohoto svědka nelze s ohledem na jeho postavení zaměstnavatele žalobce nahlížet jako na svědka zcela nezaujatého či nestranného. Přestupky, které byly předmětem přestupkového řízení, byly spáchány žalobcem jako řidičem společnosti Moravská doprava s.r.o., jejímž ředitelem je právě svědek J. P. Je tedy nepochybné, že svědek J. P. měl stejně jako žalobce zřejmý zájem na výsledku věci a v této souvislosti nemusel vypovídat zcela nezaujatě a nezávisle. Nadto nelze přehlédnout ani značně laxní chování žalobce, který ač mu podle jeho slov bylo doručeno nekompletní rozhodnutí, na základě čehož mu muselo být minimálně zřejmé, že jím je rozhodováno o vině za přestupek a trestu, a ač mu bylo zřejmé, že odvolací lhůta je 15 dnů od doručení rozhodnutí, nijak nekontaktoval správní orgán za účelem vysvětlení, nepodal odvolání (byť blanketní) a zůstal nečinný až do výzvy k odevzdání řidičského průkazu. Neobstojí tvrzení žalobce o tom, že se pokusil o telefonický kontakt v den otevření obálky, na podporu těchto tvrzení totiž žalobce nepředložil žádné důkazy. Přesvědčivě nepůsobí ani tvrzení žalobce, že na předmětnou obálku z důvodů pracovního vytížení zapomněl. Pokud žalobce pracoval jako řidič z povolání, soudu není zřejmé, jaké mohl mít žalobce za situace, kdy byl seznámen s rozhodnutím, kterým je mu

mimo jiné uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, důležitější záležitosti na práci.

Naproti tomu na základě svědeckých výpovědí zaměstnanců správního orgánu prvního stupně Bc. J. K. a M. S. a na základě doloženého výpisu z programu spisové služby GINIS dokumentujícího historii práce s předmětným rozhodnutím soud neshledal důvod pochybovat o tom, že svědek Bc. J. K. předal kolegyni M. S. kompletní rozhodnutí o třech listech a šesti stranách, a že svědkyně Michaela Sedlová kompletní rozhodnutí následně odeslala (ačkoliv svědkyně připustila, že si nevzpomíná na konkrétní případ, vyloučila možnost, že by odeslaná zásilka obsahovala méně stran, než vyplývá z uvedeného výpisu z programu GINIS).

Na závěr o kompletnosti zasilky obsahující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemůže mít vliv ani skutečnost, že na rozhodnutí bylo uvedeno nesprávné datum jeho vydání (3. 4. 2013). Soud má za to, že z odůvodnění rozhodnutí lze logicky dovodit, že dne 13. 5. 2013 ve 13:00 hod. proběhlo ve věci ústní jednání, ke kterému se žalobce nedostavil, a skutek byl proto projednán v jeho nepřítomnosti; v kontextu s odůvodněním je tedy zcela zřejmé, že se nemůže jednat o písemnost vydanou data dřívějšího než dne 13. 5. 2013. Stejně tak je i přes nesprávně uvedené datum vydání rozhodnutí nepochybné, že se jedná právě o rozhodnutí ve věci přestupků, kterých se žalobce dopustil, nikoli o předvolání či jiný dokument. Pokud žalobce v replice namítá, že ač byl správní orgán opakovaně obeznámen s nesrovnalostí v dataci rozhodnutí, dosud nedošlo ke sjednání nápravy ve smyslu ust. § 70 správního řádu, soud uvádí, že administrativní pochybení správního orgánu prvního stupně spočívající v uvedení nesprávného data vydání rozhodnutí bylo napraveno právě postupem podle ust. § 70 správního řádu, a to vydáním opravného usnesení ze dne 16. 7. 2013.

Na základě shora uvedeného soud neshledal důvod pro aplikaci ust. § 83 odst. 2 správního řádu, tj. pro prodloužení odvolací lhůty na 90 dnů ode dne doručení rozhodnutí, a je toho názoru, že v daném případě bylo na místě vycházet ze standardní odvolací lhůty 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí ve smyslu ust. § 83 odst. 1 téhož zákona. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 27. 5. 2013, odvolací lhůta tedy uplynula dne 11. 6. 2013. Vzhledem k tomu, že odvolání žalobce bylo předáno k poštovní přepravě dne 15. 7. 2013, žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud jej ve smyslu ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné zamítl.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová